சுந்தரரின் மிஞ்சு மொழியும் அதன் உட்பொருளும்

Suntharar’s Rude Language and its Inner meanings

சர்மிளா சதாசிவம்
Sharmila Sathasivam

Abstract

Among the Twelve Thirumurais, the author of the Twelfth Thirumurai is Sundarar. The seventh Thirumurai has Thirupattu. Through this Sundarar has brought out many ways to raise the way of life of an individual and also society. His devotion to God is inexplicable. It is his unique relationship with God who is Lord Shiva. Unlike others, he treated God as his friend. In this relationship, most of the times he took things for granted and crossed the limits in friendship and language with Lord Shiva. He uses a kind of rude language. This shows two things. One is his intimacy with God. And the other is his handling of language; in particular; the use of diction. This could be done only by Sundarar, and speaks of his Religious capability. This Paper studies the lingual ability of Sundarar in employing the rude language to Lord Shiva

Key Words: Periya Puranam, Panniru Thirumurai, Sundarar, Suntharar Thevaram.

முன்னுரை

சைவத்தின் மேற்சமயம் வேறில்லையதிற் சார்சிவமாம்
தெய்வத்தின் மேற்தெய்வம் இல்லெனும் நான்மறைச்
செம்பொருள்வாய் மைவைத்த சீர்திருத் தேவாரமுந் திருவாசகமும்
உய்வைத் தரச்செய்த நால்வர் பொற்றா ளெ உயிர்த்துணையே.

(அருணைக்கலம்பகம்)

சிவ பரம்பொருளை முழுமுதற் கடவுளாகக் கொண்ட சைவ சமயம் உலகுக்கு நல்வழி காட்டி மக்களை உய்விக்கும் ஆற்றல் பெற்றதாகும். இச்சமயத்தின் மேன்மையையும் சிறப்பினையும் மேலோங்கச் செய்யும் பொருட்டு சிவனெறி சார்ந்த அருளாளர்கள், சிவ பரம்பொருளை வாழ்த்தியும், சைவ சமயத் தத்துவக் கோட்பாடுகளை விளக்கியும் எண்ணற்ற நூல்களை அருளிச் சென்றுள்ளனர். (க.இராசமாணிக்கனார், 2002.)

சிவநெறியின் சைவ சமயத்தின் பிரமாண நூல்களாகப் போற்றப்படுவனவற்றுள் தலைசிறந்து விளங்குவன பன்னிரு திருமுறைகளாகும்.இறைக் காட்சியினைக் கண்ணாரக் கண்டு, அவன் திருவருளை நிறைவுறப் பெற்று, அவ்வருளனுபவத்தில் திளைத்துச் சிவமாந்தன்மை பெற்று, சீவன்

Sharmila Sathasivam is a Masters Degree candidate at The Department of Indian Studies, University of Malaya.
Motchana68@gmail.com

முத்தர்களாகத் திகழ்ந்த சிவனெறி சார்ந்த ஆசாரியர்களால் அருளிச் செய்யப்பட்ட தெய்வீகப் பாடல்களின் தொகுதியே இப்பன்னிரு திருமுறைகள் ஆகும். *(புஸ்பநாதன், 2011,ப.145)*

இப்பன்னிரு திருமுறைகளில் தேவாரத் திருமுறைகளாகத் தொகுக்கப்பெற்ற ஏழு திருமுறைகளுள் ஏழாம் திருமுறையாக வகுக்கப்பட்டுள்ளது சுந்தரர் தேவாரமாகும். சுந்தரர் பாடியருளிய திருத்தொண்டர் தொகைத் திருப்பதிகமே பெரிய புராணம் தோன்றுவதற்குக் காரணமாயிருந்தது. தென்தமிழ்ப்பயனாய் வந்த திருத்தொண்டத்தொகை எனச் சேக்கிழாரடிகள் இதனைச் சிறப்பித்துப் போற்றுவார். (க.வெள்ளைவாரணர்,2011.) இத்திருப்பதிகமாகிய தொகையின் வகைநூலாக நம்பியாண்டார் நம்பிகள் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி என்னும் நூலை இயற்றச் சேக்கிழார் பெருமான் சுந்தரரையே பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டு பெரியபுராணம் தொடக்கம் முதல் முடிவு வரை சுந்தரர் வரலாற்றைத் தொடர்பாக விரித்துரைக்கும் முறையில் அழகுற அமைந்துள்ளது. *(கயிலை சுப்பிரமணிய தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகள், 1964,ப77)*

பெரியபுராணம் மட்டுமின்றி சுந்தரர் பாடிய தேவாரத் திருப்பதிகங்களும் சுந்தரருடைய வரலாற்றை ஆங்காங்கு கூறிச் செல்கின்றன. சுந்தரருடைய தேவாரத் திருப்பதிகங்களில் அவருடைய வரலாற்றுக் குறிப்புகள் மட்டுமின்றி அவர் காலத்தில் வாழ்ந்த அவருடன் பழகிய பிற அடியார்களைப் பற்றிய குறிப்புகளும், சோழநாடு, தொண்டை நாடு, நடுநாடு, கொங்கு நாடு முதலியவற்றின் இயற்கை வளங்களும், தலப் பெருமைகளும், புராணச் செய்திகளும், விழா நிகழ்ச்சிகளும், அறநெறிகளும் ஆங்காங்கு காணப்படுகின்றன. *(க.சண்முகசுந்தரம், 2005, ப.213)*

ஏழாம் திருமுறை

சாத்திரப் பாடல்களின் தலைசிறந்த பன்னிரு திருமுறையில் ஏழாம் திருமுறையாகக் கொள்ளப்படுவது சுந்தரரின் தேவாரம். இதனைத் திருப்பாட்டு என்றும் அழைப்பர். சைவத்திருமுறைப் பாடல்கள் பெரும்பாலும் தர்ம நெறிகளை உணர்த்துவனவாகவும் துதிப்பாடல்களாகவும் விளங்குகின்றன. சுந்தரரின் ஏழாம் திருமுறை இவற்றினின்றும் சற்று மாறுபட்டு இலக்கிய பக்திச் சுவையை உணர்த்துவது மட்டுமன்றி பல்வேறு நிலை ஆய்வுக்கு உட்படுத்தக்கூடியனவாகவும் விளங்குகிறது.

சுந்தரரும் மிஞ்சு மொழியும்

திருக்கயிலாயத்தில் சிவபெருமானுக்கு அணுக்கத் தொண்டராய் இருந்தவர் ஆலால சுந்தரர். அவர் மலர்கொய்யும் போது ஒருநாள் கமலினி அநிந்திதை என்பார்மேல் மனம் போக்கியதால் பூவுலகில் பிறக்க நேர்ந்தது. திருமுனைப்பாடி நாட்டில் திருநாவலூரில் ஆதிசைவ மரபில் கி.பி.807ல் சடையனார்க்கும் இசைஞானியார்க்கும் மகனாக ஆலால சுந்தரர் அவதரித்தார்.பெற்றோர்கள் அவருக்கு ஆரூரர் என்று பெயரிட்டனர். திருமணம் நடக்கப் போகும் நேரத்தில் தடுத்தாற் கொள்ளப்பெற்றார். திருவாரூரில் பரவையாரை மணந்தார். தேவாசிரியன் முன் நின்று அடியார்களை வணங்கித் திருத்தொண்டத் தொகை பாடினார். திருவொற்றியூரை அடைந்து புற்றிடங் கொண்டாரை வழிபட்டு அவ்வூரில் தங்கி இருக்கும்போது "ஒற்றியூரினின்றும் அகலேன்" என்று சபதம் செய்துகொடுத்துச் சங்கிலியாரை மணந்து கொண்டார். பல தலங்களுக்குச் சென்று இறைவனைப் பாடித் தொழுது அற்புதங்கள் நிகழ்த்திப் பின்பு அஞ்சைக்களம் சென்று வழிபட்டு வருகிறநாளில் இறைவன் வெள்ளானை அனுப்ப அதன்மீது ஏறிக் கயிலைக்குப் புறப்பட்டார். சேரமானும் குதிரைமேல் ஏறி உடன்வர ஆரூரர் தமது பதினெட்டாம்

வயதில் (கி.பி.825) ஆடிச்சுவாதி நாளில் கயிலையை அடைந்தார்.சுந்தரரின் பாடல்களில் பல இடங்களில் இந்த மிஞ்சு மொழி கையாளப்பட்டுள்ளதைக் காண இயலும்.

'மிஞ்சு' என்றால் மிகுதல் என்று பொருள்படும். இலக்கண அமைப்பில் மிஞ்சு மொழி என்றழைக்கப்படுவது ஒருவரை நெருக்கத்தின் காரணத்தால் வரம்புக்கும் மீறி அதிகமாகப் பேசுவதாகும். சுந்தரர் தமது வழிபாட்டு நெறியில் இறைவனுடன் சக மார்க்கம் எனும் நட்பு முறையைக் கடைப்பிடித்தார். சிவபெருமானுடன் தோழமை பூண்டதால் தம்பிரான் தோழர் எனவும் பாராட்டப்பட்டார். (சங்க நடராஜா. பக். 40) அவருடைய உரிமை பாராட்டும் தன்மையே சுந்தரரின் பக்திச் சிறப்பாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது.க.வெள்ளைவாரணர் தமது பன்னிரு திருமுறை வரலாற்று நூலில் 'நம்முடன் நீ வன்மொழிகளைப் பேசினமையால் வன்றொண்டன் என்ற பெயர் பெற்றனை' எனச் சிவபெருமானே கூறியதாகக் குறிப்பிடுவதன் மூலம் சுந்தரரின் மிஞ்சு மொழிக்கான பொருள் விளங்கப்பெறுகிறது. சுந்தரரின் மிஞ்சு மொழி சில சமயங்களில் சிவனைக் கடிந்தும், கேலி செய்தும் பாடுவது போன்ற தோரணையைக் காட்டுகிறது. அவற்றின் உட்பொருளை ஆய்ந்து நோக்கும் பொருட்டே சுந்தரரின் மிஞ்சு மொழியும் உட்பொருளும் எனும் தற்போதைய ஆய்வு மேற்கொள்ளப்படுகிறது.

சுந்தரரின் பாடல்களில் மிஞ்சு மொழி

பித்தா

இறைவனால் தடுத்தாட் கொள்ளப் படுகையில் ஆவேசமாக அவரைக் கடிந்துரைக்கும் நோக்கில் 'பித்தனோ மறையோன்' என சுந்தரர் வழக்காடியபின் அச்சொல்லையே முதலாகக் கொண்டு தமது முதற்பாடலை ஒலிக்குமாறு சிவபெருமான் ஆணையிட எழுந்ததே 'பித்தா பிறைசூடி' எனும் பாடலாகும். பித்தன்எனில் பைத்தியக்காரன்,சிவன் எனச் செந்தமிழ் அகராதியில் பொருள் காட்டப் பட்டுள்ளது. (ந.சி.கந்தையா பிள்ளை, 1951.ப.507)

பித்தன் எனில் பேரருள் உடையவன் எனவே, பேரருள் உடைய சிவபெருமானுக்கே, 'பித்தன்' என்னும் பெயர் உரியதாயிற்று. சிவபெருமான் பிறருக்காகத் தன்னால் இயன்றளவு செய்யும் செயல்களை யாரும் புரிந்து கொள்ள இயலாத அளவுக்குச் செய்வது, ஒருநெறிப்படாத பித்தர் செயலோடு ஒத்திருப்பதால் பித்தன்எனப்படுகிறான். அதாவதுவேண்டுவதைச் செய்தல், செய்யாமல் இருத்தல், வேறொன்றைச் செய்தல் போன்றனவாகும். பித்தன் என்றால் பெரும் கருணையாளன் என்பதே பொருள். "பெற்ற மனம் பித்து பிள்ளை மனம் கல்லு" என்பது பழங்காலப் பழமொழி. இப்பழமொழியின் மூலமும் பெருமானின் பெருங்கருணைத் திறத்தையும் சுந்தரரின் வழக்குப் பேசிய வன்கண்மையையும் உணரலாம்.(ஸ்ரீ லஸ்ரீ சண்முக தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகள், 1997,ப.6)

'பித்தா' எனும் இச்சொல்லானது சுந்தரரின் காலத்திற்கு முற்பட்ட திருஞானசம்பந்தரின் தேவாரத்தினின்றே எடுக்கப்பட்ட சொல் என்றும் சான்றுகள் காட்டுகின்றன. அத்தொடர் அமைந்த அவரது திருப்பாடல்:

விண்ணோர் பெருமானே விகிர்தா விடையூர்தீ
பெண்ணா ணலியாகும் பித்தா பிறைசூடி
எண்ணா ரெருக்கத்தம் புலியூ ருறைகின்ற
அண்ணா எனவல்லார்க் கடையா வினைதானே
(தி.1 ப.89. பா.3)

டையான் என்று கூறுங்கால் சதா ஒன்றையே நினைத்துருகும் தன்மையினையும் குறிக்க வல்லது. ஒரே செயலிலோ சிந்தனையிலோ ஆட்பட்டிருக்கும் எவரையும் பித்தனெனக் கூறுவது இன்றளவும் வழக்கத்தில் உள்ளது. இறைவனைப் பித்தன் என்று பாடுகையில்

தமதடியார்களுக்குக் கருணையினை வழங்கும் பொருட்டு அடியார்களின் நலன் குறித்த ஒன்றிய சிந்தனையை மட்டுமே உடையவனே அந்தப் பரம்பொருள் என்ற பொருளையும் குறிக்க வல்லது என்றும் கொள்ளலாம்.

சுந்தரரைப் போலவே புரட்சிக் கவி பாரதியும்

"பித்த குணமுடையான் மிகத்
தன்மைக் குணமுடையான் சிலநேரம்
தழலின் குணமுடையான்"

என இறைக்குணத்தினை இவ்வாறே பாடுகிறார்.

சுந்தரர் கோபமாக 'பித்தனே' என்று எம்பெருமானை ஏசியதை இறைவன் மகிழ்ந்து ஏற்றார். எந்த ஒரு சொல்லும் செயலும் இறைவனுக்கு உகந்ததே எனவேதான் 'பித்தா' என்று இறைவனே அடியெடுத்துக் கொடுக்கிறார். (மு.சகாதேவன், 2005,ப.283) அன்று கைலாயத்தில் பெருமானை விட்டுப் பிரியும்போது 'மையல் மானுடமாய் மயங்கும் வழி, ஐயனே தடுத்தாண்டு அருள்க'என்று வேண்டினார். வேண்டியவர் மறப்பினும் பெரும் கருணையாளனான பெருமான் மறப்பரோ? சொன்னபடியே வந்து தடுத்தாட்கொண்டார். சுந்தரர் 'பித்தனோ மறையோன்' என்றதும் பெருமான் அருளால் வந்த சொல்லே என்பது தடுத்தாட்கொண்டபின் தெளிவாகத் தெரிகின்றது. இக்கருத்தையே ஸ்ரீ குருஞானசம்பந்தரின்

நீஇயற்ற ஓர்பொருளை நிச்சயித்த நாயேனும்
போய்இயற்றல் செய்யப் புரிகுவேன் நீஇயற்றல்
ஆக்காது அணுவும் அசையுமோ அவ்விகற்பம்
தாக்காத சொக்கநாதா (சொக்கநாத வெண்பா)

அருள் வாக்காலும் நன்கு தெளியலாம். (ஸ்ரீ லஸ்ரீ சண்முக தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகள்,1997,ப.6)

இறைவனது ஒவ்வொரு செயலும் அவனருளாலேதான் நடக்கின்றன என்பதனை இது புலப்படுத்துகிறது. "அவன் அருளாலே அவன்தாள் வணங்கி" (தி.8, சிவபுரா, வரி18) அருட்டுறைப் பெருமான் சுவாமிகளை நோக்கி, 'முன்பெனைப் பித்தன் என்றே மொழிந்தனை ஆதலாலே என்பெயர் பித்தன் என்றே பாடுவாய்' (தி.12 பெ.புரா. தடுத்.73) என்று அருளினமையின், இத்திருப்பதிகத்தின் முதற்சொல்லாகிய, 'பித்தா' என்பது, இறைவன் அளித்த சொல்லாதல் வெளிப்படை.

ஆக, சுந்தரர் பயன்படுத்திய 'பித்தா' என்ற சொல்லே இங்கு மிஞ்சு மொழியெனக் கொள்ளப்படுகிறது. பித்தனென்று இறைவனை ஏசியதாகவே 'பித்தா பிறைசூடி' எனும் பாடலில் வெளிப்படையாகக் கொள்ளப்பட்டாலும் அது இறைவனாலேயே வருவிக்கப்பட்ட சொல் என்றும் அதனைப் பாடுங்கால் சுந்தரர் வேறு பொருள்களில் குறிப்பிட்டுப் பாடியிருக்கிறார் என்பதும் இதன் வழி புலனாகிறது.

சில நெல்லுப்பெற்றேன்

திருக்கோளிலியில் மழைவளம் குன்றி வறுமை தோன்ற ஆருரருக்கு நெல் அனுப்ப இயலாமல் வருந்திய குண்டையூர்க் கிழாரின் கனவிலே 'ஆருரனுக்காய் நெல் தந்தோம்' என்றருள: அவ்வாறே குவிந்த நெற்குவியலை திருவாரூர் சேர்ப்பிக்க சுந்தரர் ஏவலாளர்களைத் தந்தருள வேண்டினார். ஆயினும் 'நீள நினைந்தடியேன்' எனும் பாடலில்

'குண்டையூர் சில நெல்லுப்பெற்றேன்'
ஆளிலை எம்பெருமான் அவை அட்டித் தரப்பணியே'
(தி.7,ப20,பா1)

என ஆருரர் பாடுங்கால் சில நெல்லுப்பெற்றேன் எனும் சொல் குறித்துப் பல வழக்காடல்களும் பொருள்களும் இருக்கலாம். மலைபோன்ற நெற்குவியல்களாக மானுடப் பிறவியால் அள்ள முடியாத அளவுக்கு இறைவனின் கருணையை அதில் காட்டப்பெற்ற போதிலும் சுந்தரர் சில நெல்லுப்பெற்றேன் எனக் குறைத்துக் கூறியதன் காரணம் என்னவாக இருந்திருக்கும்?

குண்டையூர்க் கிழார் பல ஆண்டுகளாக நெல்மணிகளைச் சுமந்து வந்து சுந்தரருக்கு அளித்துக் கொண்டிருந்தார். அவரது இயலாமையின் காரணமாக இன்று இறைவன் குவியல்களாக நெற்குவியல்களை அளித்தபோதும் இதுகாறும் குண்டையூர்க் கிழார் தமக்களித்த நெற்கதிர்களுக்கு இவை ஈடில்லை: அவர் அளித்ததைக் காட்டிலும் இவை சில என்றே கருத வேண்டுமென குண்டையூர்க்கிழாரின் பக்திச் சிரத்தையை மேலோங்கிக் காட்டவே இச்சொல்லின் பயன்பாடு இங்கே நிலவிற்று என்ற கருத்தினைப் பலர் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளனர்.

மிகப் பெற்ற நெல்லினை, ' சில நெல் ' என்றது ; குறையிரப்பால் வந்த, இளிவரல் பற்றி. ' ஐய சிறிதென்னை ஊக்கி ' (கலித்தொகை 37.) என்றாற்போல்வன காண்க.(ஸ்ரீ லஸ்ரீ சண்முக தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகள், 1997, ப.592)இதனை மேலும் கூர்ந்து ஆயுங்கால் எவரையும் இறைவனோடு ஒப்பிட்டோ, அவரைக் காட்டிலும் சிறப்பித்துக் கூறுவதோ சுந்தரரின் வழக்கமாகாது. அவ்வாறான எண்ணத்தில் ‘சில’ என்ற சொல் உதிக்கப்பெற்றிருக்காது. இறைவனது மார்க்கமே உலகுக்குப் படியளத்தல் ஆகும். ஒவ்வொரு உயிர்க்கும் தேவையான அளவுக்கு மட்டுமே படியளத்தல் சிறப்பைத் தரும். தேவைக்கு அதிகமாகப் பெறப்படுவன இறையை மறக்கும் சூழலுக்கும் பிறரை இட்டுச் செல்லுமெனும் அற்புதக் கருத்தினை ‘சில’ எனும் அச்சொல்லிலே முன்வைக்கிறார் சுந்தரர் என உய்த்துணர நிறைய இடம் உண்டு. உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே எனினும் வாழ்நாளில் ஊனுண்டு உடல் பெருக்கி உபாதை கூறுவர் என்பதும் நினைவில் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

பொறிவாயில் ஐந்தவித்தான் பொய்தீர் ஒழுக்க
நெறிநின்றார் நீடுவாழ்வார். (குறள் 6)

ஐம்பொறி வாயிலாக பிறக்கும் வேட்கைகளை அவித்த இறைவனுடைய பொய்யற்ற ஒழுக்க நெறியில் நின்றவர். நிலைபெற்ற நல்வாழ்க்கை வாழ்வர். அதாவது கண், காது, வாய், மூக்கு, செவி ஆகிய ஐம்புலன்களினின்றும் தோன்றும் தீய அல்லது பேராசைகளை அழித்து இறைவனின் ஒழுக்க வழியில் நிற்பவரே நீடு வாழ்வார் என்பதற்கொப்ப சுந்தரர் தனது ஐம்பொறிகளின் உணர்வுகளுக்கு ஆட்படாமலும் தமது உலக இச்சை அல்லது கர்மாவிலும் உழன்று விட்டிடக்கூடாது என்பதனைக் கருத்தில் கொண்டும் உலக மக்களுக்கு அக்கருத்தினை வலியுறுத்திக் கூறும் பொருட்டுமே அதிகமான நெற்குவியலைச் சில எனக் குறிப்பிட்டிருப்பார். அவரவர் தேவைக்கேற்பப் பெற்றுக்கொள்ளுதலே உலகப் பற்றினின்றும் விடுபட உதவும். அதே சமயம் தாம் அதிகமான பொருளைப் பெறுவதன் வழி உலகப் பொறுப்புகள் தமக்குக் கூடி விடக்கூடாது; இதனால் இறைவனின்றும் தனக்கு நெருக்கம் குறையுமென்ற அச்சத்தை இறைவனிடமே மறைமுகமாக எடுத்துரைக்கும் விதமாகவே இச்சொல்லின் பயன்பாடு இருந்திருக்கும் என்பது கணிக்கப்படுகிறது.

‘ஆளிலை எம்பெருமான் அவை அட்டித்தரப்பணியே’ (தி7.ப.20.பா.1) என்றும் ‘அரவம் அசைத்தவனே அவை அட்டித்தரப்பணியே’ (தி7.ப.20.பா.2) என்றும் பாடி ‘பணியே’ என்று உரிமையுடன் கூறுகிறார் ஆரூரர். ‘பணியே’ என்பது பொதுவாக ஆணையிடு என்பதனை வலியுறுத்துவதாகும். ஏகாரத்தைப் பயன்படுத்தி ஆரூரர் பாடுங்கால் நீ எவர்க்கேனும் கட்டளையிட்டருள் எனும் கருத்தினையே வெளிப்படுத்துகிறது. தமக்கு இருக்கும் நட்பின் உரிமையால் அவர் இவ்வாறு பாடுவது இறைவனை ஏவுவதாகப் பொருளன்று என்பது வெள்ளிடையாகும்.

எத்துக்கு இங்கிருந்தீர்

சேரமானுடன் தங்கியிருந்துப் பின் திருவாரூர் புறப்படும் வேளை திருமுருகன்பூண்டியிலே சுந்தரருக்கு அன்பின் அடையாளமாகச் சேரமான் பெருமான் தந்தருளிய

நவமணிகள் கொள்ளையடிக்கப்பட்டன. அது சிவபெருமானின் ஏவலே என்பதும் பொருள்களைத் திரும்பப் பெற சுந்தரர் ‘கொடுகு வெஞ்சிலை’ (தி 7.ப49)எனும் திருப்பதிகம் பாடியருளியது அனைவரும் அறிந்ததே. ஆயினும் அப்பதிகப் பாடல்களில் தோழர் என்ற முறையில் சிவபெருமானை இருபொருள்படுமாறு பாடியுள்ளமை காணலாம்.

இடுகு நுண்ணிடை மங்கை தன்னொடும்
எத்துக்கு இங்கிருந்தீர் எம்பிரானீரே (தி.7ப.49.பா 1)

எல்லைக் காப்பதொன்றில்லையாகில் நீர்
எத்துக்கிங்கிருந்தீர் எம்பிரானீரே (தி.7ப.49.பா 2)

உமையம்மை, விடையூர்தி முதலியன இருந்தும் எமக்கு உதவவில்லையே; எல்லை காக்கும் திறன் இல்லையாயின் எதற்காக இங்கிருக்கிறீர் என்று வினவுவதே இப்பாடலில் வரும் மிஞ்சு மொழியாகும்.

ஊன்றிப்பார்த்தால் “இக்கொடியவர்கள் வாழும் இக்காட்டுப் பகுதியில் பெருமானே இங்கு ஏன் தங்கியுள்ளீர்? வேறு நல்ல இடத்திற்குப் போகலாகாதா” என்று வேண்டுவதை உணரலாம். இதுவே உண்மைப் பொருளாகவும் கொள்ளப்படும். (ஸ்ரீ லஸ்ரீ சண்முக தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகள்,1997,ப.31)

‘ஏறுகால் இற்றதில்லை யாய்விடில் எத்துக்கிங்கிருந்தீர்’
(தி.7ப.49.பா4)

இளஏறு கால் முடமாகாமல் நன்றாய் இருக்கும்போது அதிலேறி நல்ல இடத்தில் போய் இருக்கக்கூடாதா? என வினவுகிறார்.

‘ஏது காரணமேது காவல் கொண்டெத்துக் கிங்கிருந்தீர்
எம்பிரானீரே’ (தி.7ப.49.பா7)

வேடர்கள் வருவோரைத் தாக்கி அவரது உடையைப் பறித்துக் கொள்ளுகின்ற இம்முருகன் பூண்டி மாநகரிடத்து, யாது காரணத்தால், எதனைக் காத்துக் கொண்டு, எதன் பொருட்டு இங்கு இருக்கின்றீர்?

முடவரல்லீர் இடரி லீர்முருகன்
பூண்டி மாநகர்வாய்
இடவ மேறியும் போவ தாகில்நீர்
எத்துக் கிங்கிருந் தீர்எம் பிரானீரே (தி.7ப.49.பா8)

முடமல்லவே தாம். ஆகவே, பெயர்ந்து போதற்கண் இடரொன்றும் இல்லையே அன்றியும், நீர், விரும்பிய இடத்திற்கு இடபத்தின்மேல் ஏறியும் போவீர் என்றால், இம் முருகன் பூண்டி மாநகரிடத்து, இங்கு, எதன்பொருட்டு இருக்கின்றீர்?என்று மிஞ்சியே கேட்கிறார் சுந்தரர்.

இவையனைத்தும் சுந்தரர் இறைவன்பால் கொண்டிருந்த தீராக் காதலினைக் காட்டுவதைத் தெளிவாக்குகிறது. தம்பிரான் தோழன் என்ற உரிமையால் அவர் கூறும் கருத்துகள் அவர் போலவே தோழமை அன்புகொண்ட அன்பர்களுக்கும், இலக்கியச் சுவைகாணும் கலைஞர்களுக்கும் இனியவையாகத் திகழும்.

காமன் பொடியாக் கண்ஒன்று இமைத்த
ஓமக் கடலால் உகந்த இடமாம்
தோழன் குழலாற் சேக்கை புகைத்த
தூமம் விசும்பார் சோற்றுத் துறையே

என்ற வரிகள் சுந்தரரின் தோழமை அன்பை இறைவன் ஏற்றவர் என்பதைக் காட்டும். (க.ராதா,2005,ப567).

‘நீர் எத்துக்கு இங்கிருந்தீர்’ என்பது சுந்தரரின் மிஞ்சு மொழியாகக் கொள்ளப்பட்டாலும் அவர் அதனை அன்பின் மிகுதியால் இறைவனைத் தனியே அவ்விடத்தில் விட்டுச்செல்லலாகுமோ என்ற பாசத்தை விளக்குவதாயுமே பயன்படுத்தியிருக்கிறார் என்பதை உணர வேண்டும். இறைவன் அறக்கருணை, மறக்கருணை என இரு கருணைகளை வழங்கும் தன்மையாளன். அவ்விரு கருணைகளும் அவரவர் பாவ புண்ணியங்களுக்கு ஏற்பவே அமையப்பெறுகின்றன. அறக்கருணை என்பது நற்காரியங்களுக்கும் மறக்கருணை தவறான காரியங்களுக்குத் தண்டனையாகவும் கிடைக்கப்பெறுகிறது. திருடர்களாகியவர்களுக்கு மறக்கருணை

வழங்கும் பொருட்டே சிவபெருமான் திருமுருகண்பூண்டியிலே வீற்றிருந்தார். இவ்வுண்மையைச் சுந்தரர் அறிந்திருந்தாலும் ஈசனைக் 'காவலின்றி இங்கிருக்கிறாயே' என வினவுவது அவரது மிஞ்சு மொழியாகவே கருதப்படுகிறது. பெருமான் அருளாகிய பேரின்பத்தையே நாடியவரன்றி உலகியல் இன்பத்தில் நாட்டம் கொண்டவர் அல்லர் என்பதை எடுத்துக்காட்டுவதே திருமுருகன்பூண்டி வரலாறு. (ஸ்ரீ லஸ்ரீ சண்முக தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகள், 1997, ப.30)

இவரலாது இல்லையோ பிரானார்

திருப்பாச்சிலாச்சிராமத்தில் ஆரூரர் பொருள் வேண்டினார்.ஆனால் பெருமானோ பொருள் கொடுக்கவில்லை.தோழர் என்ற முறையில் இருபொருள்பட இங்கும் பாடுகிறார் சுந்தரர்.

வைத்தனன் தனக்கே தலையும்என் நாவும்

....

இவரலா தில்லையோ பிரானார் (தி.7ப.14.பா1)

'இல்லையோ' என்பதில் வரும் ஓகாரத்தை எதிர்மறையாக்கி,'இவர் நமக்கு அருள் செய்யவில்லையாயின் இவரையன்றி நமக்குப் பிரானார் பிறர் இல்லையோ?' எனப் பொருள் கூறுபவர்களும் உள்ளனர்.

'இவரலாது இல்லையோ பிரானார்' என்று பாடுகையில் இவரல்லாது வேறு தலைவர் இல்லையோ? இவர் கொடுக்காவிட்டால் வேறு தலைவரிடம் பெறுவேன் என்னும் கருத்துப்படப் பாடினார் என்பது வெளிப்படையாக அறியும் பொருள். ஆனால் உண்மை அதுவன்று. இவரன்றி நமக்குப் பிரானார் வேறு இல்லை என்பதே முடிவு என்று அருள்கிறார். உலக உயிர்களுக்குப் படியளக்கும் மூர்த்தமாகவே மகேஸ்வர மூர்த்தம் அமையப்பெற்றுள்ளது. ஞானசம்பந்தரும் நாவுக்கரசரும் கேட்டதும் படியளக்கும் அல்லது பொருள் வழங்கும் எம்பிரான் சுந்தரரின் தேன்தமிழ் கேட்பதற்காகப் பொருள் தருவதைத் தாமதப்படுத்தியது வன்தொண்டருக்கு இயற்கையான கோபத்தை வரவழைப்பது இயல்பு என்பதை நாம் உணர்தல் வேண்டும். ஆயினும் இறைவன்பால் கொண்ட கோபம் அன்பின் மிகுதியால் வரப்பெற்றதே. அவ்வன்பின் வெளிப்பாடே இறைவனையன்றி வேறு தலைவனோ நம்மைக் காக்கும் சக்தி படைத்தவனோ வேறு எவரும் இருக்க முடியாது என்று பாடினார். அவனன்றி ஓர் அணுவும் அசையாது என்பர். உலக நடப்புகளுக்கு அவனே வித்தாகிறான்.

வேண்டுதல் வேண்டாமை இலானடி சேர்ந்தார்க்கு
யாண்டும் இடும்பை இல. (குறள் 4)

விருப்பு வெறுப்பு இல்லாத கடவுளின் திருவடிகளை பொருந்தி நினைக்கின்றவர்க்கு எப்போதும் எவ்விடத்திலும் துன்பம் இல்லை. எதிலும் விருப்பு வெறுப்பு இல்லாத கடவுளின் திருவடிகளை மனத்தால் எப்போதும் நினைப்பவருக்கு உலகத் துன்பம் ஒரு போதும் இல்லை எனும் கருத்தினைத் தெளிவாக உணரலாம்.மேலும் இறைவன் ஒருவனேயன்றிப் பலர் அல்லர் என்பதையும் இது உணர்த்துகிறது. 'வைத்தனன் தனக்கே' எனும் பாடலில் இவ்வுண்மை புலப்படுகிறது. சைவ சித்தாந்தமும், முற்றழிப்பைச் செய்யும் கடவுள் ஐந்தொழிலுக்கும் கடவுள் ஆகிறான். ஆதலால், அவனே முழுமுதலும் ஆவான் எனக் கூறுகிறது. (நாகப்பன் ஆறுமுகம்,2008.ப.128)

'அற்றவர்க்கு அற்ற சிவன்' எனத் திருஞானசம்பந்தர் "மங்கையர்க்கரசி" (தி.3 ப.120 பா2) எனும் பதிகத்தின் இரண்டாம் பாடலில் குறித்ததுபோல் இங்கு இப்பதிகம் மூன்றாம் பாடலிலும் 'அற்றவர்க்கு அருள் செய் பாச்சிலாச்சிரமத்து அடிகள் தாம் யாது சொன்னாலும் பெற்றபோது உவந்து, பெறாவிடில் இகழில் இவரலாது இல்லையோ பிரானார்' (தி.7ப.14.பா3) எனக் குறிப்பிட்டுள்ளதிலிருந்து கண்டு கொள்ளலாம். மேலும் உலகியல் நிலையில் பெற்றபோது உவத்தலும் பெறாதபோது இகழ்தலும் வழக்கமென்பதையும் இது

குறிப்பிட்டுக் காட்டுகிறது

அவர் பயன்படுத்திய இவரலாது இல்லையோ பிரானார் எனும் வரிகள் மிஞ்சு மொழியாகப் பார்க்கப்பட்டாலும் அதன் உட்பொருள் வேறு என்பதை உணர்த்தி உலகில் வழக்கமாக நடைபெறும் மேற்குறிப்பிட்ட செயல், அதாவது இறைவன் அளிக்கப் பெறும்போது அவனைப் புகழ்தலும் பெறாதபோது இகழ்தலும் சுந்தரருடைய வழக்கமன்று என்பதனையும் தெளிய வைக்கிறது. “வாயினாற்கூறி மனத்தினால் நினைவான் வளவயல் நாவல் ஆரூரன்” *(தி.7ப.14.பா12)* என்று தமது நிலையையும் குறிப்பிட்டுக் கூறுகிறார் சுந்தரர். *(ஸ்ரீ லஸ்ரீ சண்முக தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகள், 1997, ப.18)*

நாம் இவர்க்கு ஆட்படோமே

திருஎதிர்கொள்பாடியைத் தொழுது திருவேள்விக்குடப் பெருமானையும் திருத்துருத்திப் பெருமானையும் உடன் வைத்துப் பாடிய திருப்பதிகம் “மூப்பதுமில்லை பிறப்பதுமில்லை” *(தி7.ப18)* என்பது.

மூப்பதும் இல்லை பிறப்பதும்
இல்லை இறப்பதில்லை

....

ஆர்ப்பது நாகம் அறிந்தோமேல்
நாம்இவர்க் காட்படோமே (தி7.ப18.பா1)

ஆராயுங்கால் எங்கள் தலைவர், பிறத்தலும் இல்லை; பின்பு வளர்ந்து முதுமை அடைதலும் இல்லை; முடிவில் இறந்தொழிதலுமில்லை; உறைவிடம் காட்டிடத்துள்ளது; அதுவன்றி ஊர்களுள் தமக்கு உரித்தாகக் காப்பது திருவேள்விக்குடியும், தண்ணிய திருத்துருத்தியும், அன்றியும் அரைக்கண் இறுகக் கட்டுவது பாம்பு; இவற்றை முன்பே அறிந்தோமாயின், இவர்க்கு நாம் ஆட்படா தேயிருப்பேம். இவற்றை அறிந்தோமாயின், இவர்க்கு நாம் ஆட்படா தொழிவேமோ!

அதாவது பாடலில் குறிப்பிடப்படும் அனைத்தையும் முன்பே அறிந்திருந்தோமானால் இவர்க்கு நாம் ஆட்பட்டிருக்க மாட்டோம் என்பது மேலோட்டமான கருத்தாக அமையும். உண்மைப் பொருள் யாதெனில், காக்கும் தொழிலையும், துயர் தீர்க்கும் பணியையும், பிறப்பை வென்ற நிலையான தன்மையினையும், இப்படிப்பட்ட இறைத்தன்மை கொண்டவனின் சிறப்பினை முன்பே உயிர்கள் யாவும் அறிந்திருப்பின் இவருக்கு நாம் ஆட்படாமல் இருக்க முடியுமோ என்பதுவேயாகும்.

ஆட்படோமே என்பதில் வரும் ஏகாரத்தை அசையாகக் கொண்டால் ஆட்படோம் என்ற பொருள் தரும். ஏகாரத்தை வினாவாகக் கொண்டால் ஆட்படாமல் இருப்போமோ எனும் வினாப்பொருளைத் தரும். இதுவே சுந்தரரின் மொழிச்சிறப்பெனலாம்.*(ஸ்ரீ லஸ்ரீ சண்முக தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகள், 1997, ப.577)*

முடிவு

சுந்தரர் இறைவனை வாழ்த்தியும் வைதும் போற்றினார். இறைவனிடம் கொண்ட தோழமை காரணமாக அவரைச் சுந்தரர் பழிப்பது போலப் புகழும் பாடல்கள் பல பாடியுள்ளார். இதுகாறும் சுந்தரரின் பாடல் வரிகளில் காட்டப்படும் மிஞ்சு மொழி அவரைப் பழித்துப் பேசுவதாயும் வஞ்சப் புகழ்ச்சியாயும், வேறு பொருள் சுட்டுவதாயும் அமையப் பெற்றிருந்ததாகவே அனைவரும் அறியப்பெற்ற கூற்றாகும். இந்த மிஞ்சு மொழியும் அதன் உட்பொருளும் தவறான கருத்தாக ஏற்றுக்கொள்ளும் அபாயம் இருந்தமையால் அவை ஆய்வுக்குட்படுத்தப்பட வேண்டியது அவசியமாகிறது. அவரது நட்பின் வெளிப்பாடும் உரிமையுமே இதுபோன்ற சொற்களையும் பாடல்களையும் தருவித்தது எனும் வெளிப்படையான கருத்து மேலோங்கியிருந்தாலும் அச்சொற்களின் உண்மைப் பொருள் சிவனுக்கும்

சுந்தரருக்குமிடையே இருந்த அன்பின் வெளிப்பாடே என்பது பல தருணங்களில் புலனாகிறது. இது ஆரூரர் பெருமானுக்கே உரிய மொழிநடை என்பது பெருமைக்குரியதே. சைவ சித்தாந்தம், இறைவன் நம்மோடு ஒன்றாய், உடனாய், வேறாய் இருக்கிறான் என்று கூறுகிறது. (ப.முத்தையா பிள்ளை, 1989.ப.78). இக்கருத்துகளின் வழி தோழமை அன்புடன் 'இறைவன் எங்கோ தூரத்தில் இல்லை; நம் அருகில் நம் உணர்வுகளைப் புரிந்து கொள்ளும் நண்பனாக இருக்கிறான்' என்ற உணர்வோடும் உலக மக்கள் வாழ்வதற்கான அறநெறிகளை மறைமுகமாகச் சில சொற்களின் மூலம் வெளிக்காட்டியதும் அவரது தனிச்சிறப்பே.

Bibliography

Irasamanikkanar,Ma.(2002). *Periya purâna ârâycci*. Chennai: Alamu Publication.

Kayilai Subramaniya Thesika Gnanasambantha parampachariya Swamigal. (1964). Cuntaramurti cuvâmikal tçvâram. Mayiladuthurai: Gnnasambanthan Publication.

Kumaresamurthy,C.(2004*). Caiva camaya ulakil nâlvari celvâkku*. Chennai: The Parkar Publishers.

Muthukumaraswamigal. (1992). *Cuntaramûrtti cuvâmikal tçvâram*. Thiruppananthal: Atthiccudi Publications.

Nadarasan,P.R.(2005). *Tiruttondar purânam enum periya purânam*. Chennai: Uma publications.

Nagappan Arumugam.(2008). *Cittânta caivam.* Kuala Lumpur Siva Enterprise.

Nallasivam,G.P. (2008). *Tçvâram unarttum valipâtu*. Thanjavur: Professor Tha.Ko.Paramasivanar foundation.

Narayana Veluppillai,Ma.(2004). *Cuntaramûrtti cuvâmikal arulic ceyta tçvâram*. Chennai: Varthamanan Publications.

Paramasivam,Ko.,Nallanayagi,Pa & Nallasivam,Ko.Pa.(2005). *Cuntarar âyvu mâlai*. Varanasi: Suntharar's Literary Research.

Puthuvai Vayi.Narayanasamy. (2010). *Periyapurâna âyvu nûl.* Pondichery: Vijaya Publication.

Puthuvai Vayi.Narayanasamy. (2011). Panniru tirumurai âyvu nûl. Chennai: Manivasagar Publications.

Rajantheran,M.,Silllalee,K & Viknarasah,R. (2012). *An Introduction To Hinduism.* Petaling Jaya: Malaysia Hindu Sangam.

Rattina Sababathy.(1987). *Caiva camayak kuravar nâlvar*. Kuala Lumpur: Saravanan Publications.

Sanga Nadaraja.(1998). *Caiva camaya âccâriyar nâlvar*. Kuala Lumpur: Malaysia Indian Congress.

Sri Lasri Shanmuga Thesiga Gnanasambantha pararachariya Swamigal. (1997). Cuntarar tçvâram çlâm tirumuai. Mayiladuthurai: Gnanasambanthan Publication.

Vellaivaranar, Ka. (2011). *Panniru tirumurai varalâru.* Chennai: Ramaiya Publications.

http://www.tamilvu.org/library.